

Arrest

nr. 229 142 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die *loco* advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.
De tweede verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partijen zijn met elkaar gehuwd.

Op 8 november 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 november 2007 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Op 28 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geweigerd wordt.

Op 14 mei 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Daarbij worden medische elementen aangehaald in hoofde van de tweede verzoekende partij.

De aanvraag wordt op 7 september 2010 onontvankelijk verklaard en de verzoekende partijen worden bevolen het grondgebied te verlaten. Op 13 oktober 2010 wordt beslist om deze beslissingen in te trekken.

Op 14 oktober 2010 wordt een beslissing genomen waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partijen worden tevens bevolen het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt op 8 februari 2011 bij arrest met nummer 55 731 de beslissing van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2009 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2009 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 3 juli 2012 heeft een rechtzetting plaats waarbij de beslissing van 14 juni 2012 wordt vervangen door een beslissing van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partijen tekenen beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 20 maart 2017 met nummer 183 979 vernietigt de Raad deze beslissing van 3 juli 2012.

Op 9 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag van 4 mei 2012 om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op 9 april 2013 wordt tevens in hoofde van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De verzoekende partijen tekenen beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 20 maart 2017 met nummer 183 980 verwerpt de Raad het beroep.

Op 29 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 23 juli 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 13 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 29 mei 2013 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tevens worden op die

datum beslissingen genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverboden opgelegd. Verzoekers dienen tegen deze beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad. Op 18 april 2014 worden voormelde beslissingen ingetrokken.

Op 8 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt op die datum in hoofde van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Verder neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 8 mei 2014 eveneens in hoofde van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De verzoekende partijen tekenen tegen elk van deze beslissingen beroep aan. Bij de arresten van 20 maart 2017 met nummers 183 981 en 183 982 vernietigt de Raad elk van deze beslissingen.

Op 11 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvragen van 14 mei 2009 en 29 mei 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard worden. Tevens wordt op die datum in hoofde van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 23 november 2017 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 november 2017 dienen de verzoekende partijen eveneens een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 23 november 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 23 november 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 7 september 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2017 werd ingediend door :

[M.,A.] (R.R. [...])

Geboren op 27.02.1967

[M.,H.] (R.R. [...])

Geboren op 09.02.1963

Nationaliteit: Servië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie niettegenstaande zij beweren sinds 2009 in België te verblijven.

Betrokkenen halen aan dat zij al te lang in België verblijven om terug te kunnen keren naar Servië, zij zouden daar geen onderdak meer hebben noch de mogelijkheid om een menswaardig bestaan te leiden gedurende de periode dat zij de aanvraag van daaruit zouden moeten doen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen zijn namelijk geboren en getogen in Servië en verbleven ruim 31 jaar (voor mijnheer, rekening houden met het feit dat zij voor de eerste maal in België aankwamen op 08.12.1998) en ruim 35 jaar voor mevrouw. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen menswaardig bestaan zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun lopende aanvraag 9ter als buitengewone omstandigheid en halen aan dat hun recht op een menswaardig bestaan omwille van medische redenen in het gedrang zou komen. Mevrouw zou hierdoor namelijk haar behandeling stop moeten zetten wat haar toestand zou verergeren en een zwaar risico zou inhouden voor haar leven en fysieke integriteit. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een medisch attest d.d. 23.11.2017 voor. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen drie aanvragen 9ter indienden op basis van de medische problematiek van betrokkene. De aanvragen ingediend op 14.05.2009 en 29.05.2013 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017 en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. De laatste aanvraag 9ter ingediend op 23.11.2017 werd onontvankelijk afgesloten op 21.12.2017 omdat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden in de vorige aanvragen. Het door betrokkenen voorgelegde medisch attest d.d. 23.11.2017 werd eveneens voorgelegd bij deze laatste aanvraag 9ter. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis aldus geen nieuwe elementen voor. Bovendien is er in het voorgelegde attest nergens sprake van dat een reis afgeraden wordt of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter [M.E.] (R.R. [...]) de Belgische nationaliteit heeft en dat hun zoon [M.F.] (R.R. [...]) in het bezit is van onbeperkt verblijfsrecht en dat zij drie kleinkinderen hebben met de Belgische nationaliteit. Echter, het feit dat hun dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat hun zoon legaal in België verblijft en dat hun drie kinderen eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van

familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in hun achtjarig verblijf hier het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen hebben, dat hun dochter [M.E.] over de Belgische nationaliteit beschikt en hun zoon [M.F.] over een F-kaart en dat hun drie kleinkinderen eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken. Zij beroepen zich op hun privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere feit dat zij samenwonen met hun meerderjarige zoon en diens gezin vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere vaststelling dat betrokkenen op hetzelfde adres wonen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun zoon verstrekt worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Dit geldt eveneens met betrekking tot hun relatie met hun kleinkinderen. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013).

Met betrekking tot hun sociale, affectieve en economische leven leggen betrokkenen geen enkel stuk voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verwijzen uitdrukkelijk naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (met name artikel 9) en de heersende Europese rechtspraak hieromtrent en wijzen er op dat dit bij analogie toegepast kan worden op het effectieve contact met hun kleinkinderen. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten

van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen, ongeacht of dit verdrag ook van toepassing is op de effectieve contacten met hun kleinkinderen.

Betrokkenen verwijzen verder uitdrukkelijk naar de gevoerde regularisatiepraktijk. Echter, betrokkenen lichten dit niet verder toe. Er dient echter opgemerkt te worden dat, indien zij met deze opmerking de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, zouden bedoelen, deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en dat zij niet meer van toepassing is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan acht jaar in België zouden verblijven namelijk sinds 2009, dat zij ten eerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie hier, dat zij reeds behoorlijk de Nederlandse taal zouden spreken, dat er banden met België ontstaan zouden zijn, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat zij op zeer intense wijze zouden overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie niettegenstaande zij beweren sinds 2009 in België te verblijven.”

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 7 september 2018 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer:

Naam; voornaam: [M.,A.]
geboortedatum: 27.02.1967
geboorteplaats: Pristina
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende een aanvraag 9ter op 14.05.2009 en op 29.05.2013. Deze aanvragen werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de derde bestreden beslissing die op 7 september 2018 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [M.,H.]
geboortedatum: 09.02.1963
geboorteplaats: Urosevac
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verbaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende een aanvraag 9ter op 14.05.2009 en op 29.05.2013. Deze aanvragen werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van de hoorplicht.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij

op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De overheid moet bij het bepalen van het bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat het opleggen van een bevel moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

Verweerster dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat verzoekers het land zou moeten verlaten omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of visum, doch dient alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van verzoekers op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van Verzoekers.

Verweerster houdt totaal geen rekening met het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

De motivering van verweerster kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is.

b) Onvoldoende rekening gehouden door verweerster over de gezinssituatie en integratie houdende de 9bis-aanvraag

Verzoekers verblijven al meer dan 8 jaar op het Belgisch grondgebied, tezamen met hun (klein)kinderen, te weten:

1. [M.E.], geboren te Wesel op 28/01/1994, van Servische nationaliteit
2. [M.E.], geboren te Urosevac op 13/07/1987, van Belgische nationaliteit
3. [M.F.], geboren te Wesel op 26/09/1995, van Servische nationaliteit en houder van een F-kaart.

Dat de duurzame lokale verankering en banden met België of een Belg blijken uit:

I./ De integratie van verzoekers gedurende hun verblijf in België.

Vanaf hun aankomst alhier hebben verzoekers in onze Belgische samenleving ten eerste werk gemaakt van hun integratie waarin zij zich wel degelijk profileerden en hierbij niet onopgemerkt bleven.

De integratie van verzoekers heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst waren zij zich maar al te goed bewust van het feit dat om actief te kunnen deelnemen in onze samenleving, zij inspanning diende te leveren om minstens één der landstalen zo snel mogelijk aan te leren.

Heden spreken verzoekers reeds behoorlijk de Nederlandse taal.

2./ Band met een Belg en/of België

Gezien het feit dat verzoekers alhier meer dan 8 jaar verblijven, is er op deze wijze dan ook een band/vertrouwensrelatie met België ontstaan.

De dochter van verzoekers, [E.M.], heeft intussen de Belgische nationaliteit verworven en hun jongste zoon, [F.M.], is in het bezit van een F-kaart.

Verder heeft [F.M.] drie kinderen met de Belgische nationaliteit:

- *[R.M.], geboren te Sint-Niklaas op 25 augustus 2013*
- *[H.M.], geboren te Genk op 13 augustus 2011*
- *[A.M.], geboren te Sint-Niklaas op 8 september 2014.*

Dat zodoende [H.] en [A.M.] dus drie kleinkinderen hebben en [E..M.] dus twee neefjes en een nichtje heeft die de Belgische nationaliteit bezitten. Verweerster is van deze situatie op de hoogte, gezien deze ook werd geschetst de 9-bis aanvraag.

Op deze manier bouwen verzoekers een band/vertrouwensrelatie met een Belg (te weten zijn zus/dochter, broer/zoon en neefjes en nichtje/kleinkinderen) en automatisch zo ook met België. Dat deze relatie duidelijk een aanverwantschap betreft en men dus onomstotelijk toch kan spreken van een band. Verzoekers begrijpen niet waarom verweerster hier gene rekening mee houdt?

3. Op sociaal vlak hebben verzoekers zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking.

Aangezien hun reeds lange verblijf in België hebben verzoekers een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hen willen steunen en helpen.

Dat juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen verzoekers dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.

Verzoekers brengen verschillende onderhandse verklaringen bij die dit kunnen illustreren. (Stuk 5)

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan hun integratie geenszins kan getwijfeld worde, hetgeen door verweerster onterecht wordt voorgehouden in de bestreden beslissing.

Dat het onomstotelijk vaststaat dat verzoekers intussen in hun meer dan 8-jarig verblijf alhier hun centrum van affectieve-, sociale- en economische belangen in België verankerd hebben.

Dat verzoekers derhalve aan verweerster verzochten op grond van menselijkheid, billijkheid en redelijkheid, om te willen overgaan tot de regularisatie van hun verblijf.

Verzoekers stelden zelfs voor om één en ander omtrent de 9bis-aanvraag te kunnen natrekken desnoods en voor zoveel als nodig een politieel onderzoek kon bevolen worden. Er zijn naar mening van verzoekers voldoende redenen om toepassing te maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

c) Omtrent de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de slechte motivering van de opgeworpen onontvankelijkheid van verweerster; de uitzonderlijke omstandigheden:

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, maar dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit hun verblijfplaats in België.

Dat het begrip buitengewone omstandigheden echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1991 Bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn.

Op dat punt bepaalt de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat "de betrokken moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen waarom verzoekers genoodzaakt waren om de 9bis aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst hebben verzoekers reeds een onafgebroken verblijf in ons land sedert 2009 en hebben zij tot op heden geen belangen of vestigingen in hun land van herkomst.

De Raad van State heeft al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 201, Rev. Dr. Etr, 2001, 217) zelfs krachtens de woorden van de auditeur — Zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. Dr. Etr, 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2, 1°, J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, P. 106 + bijlagen)

Ten tweede is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar hun geboorteland om aan een administratieve verplichting te voldoen. Voor hen zou het werkelijk een psychologisch trauma betekenen, gezien zij terug dienen te keren naar een land (Kosovo) waarin zij door de vroegere oorlog moesten gaan vluchten.

Verzoekers verblijven al te lang in België om nog terug te kunnen keren Kosovo/Servië. Zij hebben aldaar geen onderdak, familie (zijn allemaal in België), noch de mogelijkheid om een menswaardig bestaan te leiden gedurende de periode dat zij een aanvraag van daaruit zouden moeten doen. Dit maakt een terugkeer onmogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk om dat op een menswaardige manier te doen.

Over deze argumenten zijn verzoekers van oordeel dat verweerster hierop onvoldoende antwoordt of rekening mee houdt in haar bestreden beslissing.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Om die reden verzochten verzoekers bij monde van hun vorige raadsman dan ook om een machtiging tot verblijf toe te staan overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en dit al of niet te koppelen aan de voorwaarden zoals voorzien door de wet.

De situatie van Verzoekers getuigt overduidelijk van buitengewone omstandigheden.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in

redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato*) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GER VEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 — 1983, 963.).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Ten tweede, mag er immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest, Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wenst Verzoekers op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij stelt weliswaar in de beslissing dat Verzoekers het grondgebied dient te verlaten, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele gezinssituatie en de medische elementen bestaande in hoofde van Verzoekers. Verweerster kan moeilijk ontkennen niet op de hoogte te zijn van de situatie van verzoekers gezien alle voorgaande procedures.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van Verzoekers en het gezin. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De overweging dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan opgeschort of opgeheven worden indien Verzoekers voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoekers zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezins- en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

d) Schending van de hoorplicht

Daarenboven moet, rekening houdend met alle voorgaande elementen, worden aangenomen dat in casu ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/CE, Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/ II, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98. Jurispr. Blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. Blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandse Banden-Industrie-Michelin/commissie, 322/81, Jurispr. Blz. 3461, punt 7 en 18 oktober 1989, Orkem/commissie, 322/81, Jurispr. Blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim als mede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is iedere procedure die tot een bezwaren besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. Blz. 1063, punt 15). Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkenen door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren. De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkenen in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

In casus staat het vast dat de impact van de bestreden beslissingen dermate is dat aan verzoekers de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht. Verzoekers verwijzen ook naar de familiale situatie en de medische problematiek met de ontoegankelijkheid van de medische zorgen in hun land van herkomst.

De hoorplicht is dan ook geschonden zodat een vernietiging van de bestreden beslissingen op zijn plaats is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete beschouwingen, dewelke betrekking hebben op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat allerminst om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen

sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift de elementen herhaalt, dewelke ook reeds in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd, volstaat allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder herhaalt in dit kader dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen het raam van haar annulatiebevoegdheid geen feitelijke herbeoordeling vermag te maken.

In zoverre de verzoekende partij een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemeen theoretische overwegingen, zonder ook maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden.

In een volgend onderdeel van het enig middel verwijst de verzoekende partij naar het feit dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) rekening moet worden gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Terwijl voorts uit de stukken van het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk terdege rekening is gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij, alsook met het hoger belang van haar minderjarige kind en met haar gezondheidstoestand.

Verweerder verwijst in dit kader zowel naar de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing, als naar de inhoud van de synthesesnota dd. 27.08.2018, waarin uitdrukkelijk de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen worden afgetoetst door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij voert verder nog aan dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) strijdig zou zijn met de EVRM, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de vage beschouwingen van de verzoekende partij allerm minst volstaan om een schending van de hogere rechtsnormen (de artikelen 3 en 8 EVRM) aannemelijk te maken.

De verzoekende partij beperkt zich in dit kader immers tot een louter algemene uiteenzetting zonder ook maar enigszins de door haar aangehaalde verdragsbepalingen op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Verweerder benadrukt tot slot dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het betreft een recente aanvraag, waaromtrent een zorgvuldige beslissing werd genomen, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren. Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: "Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.")

In zoverre de verzoekende partij zou hebben nagelaten om bepaalde elementen aan te halen in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan zij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet ten kwade duiden dat hiermee geen rekening wordt gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Zie in die zin:

"Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn." (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Verzoekende partij heeft hoe dan ook de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen

dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bs van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerend motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bevelen om het grondgebied te verlaten, *in casu* de tweede en derde bestreden beslissing, wordt verwezen naar artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissingen. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het land van herkomst. Er wordt eerst gesteld dat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat een terugkeer een trauma zou betekenen, daar er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Er wordt gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen in Servië zouden hebben waar ze tijdelijk zouden kunnen verblijven. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partijen elk meer dan 30 jaar in Servië hebben verbleven, waar zij ook zijn geboren en getogen. Hij wijst ook op de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Verder aanvaardt de gemachtigde van de staatssecretaris de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet als een buitengewone omstandigheid. Hij stelt dat elk dossier individueel onderzocht wordt, waardoor de verzoekende partijen zich niet zomaar kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel en 'gelijkaardige' dossiers. Het feit dat de verzoekende partijen familieleden hebben in België kan niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert waarom zij zich niet kunnen beroepen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in het kader van de buitengewone omstandigheden en stelt daar nog bij dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde

diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een tijdelijke scheiding impliceert, die geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat de verzoekende partijen geen enkel stuk voorleggen van hun sociale, affectieve en economische leven. Wat betreft het Kinderrechtenverdrag, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat dit verdrag geen directe werking kent. Hij wijst er ook op dat eerder gevoerde regularisatiepraktijken momenteel niet meer van toepassing zijn. Wat het blanco strafregister van de verzoekende partijen betreft, motiveert hij dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving. Verder wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie, zoals het verblijf sinds 2009, integratie, het spreken van de Nederlandse taal, banden met België, vrienden en kennissen in België, enz. enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en dat deze in de huidige fase niet wordt behandeld.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de maximale toegestane duur van 90 dagen op 180 dagen. Er wordt verwezen naar de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die negatief werden afgesloten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.4. Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cfr.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing houdt het nazicht van de materiële motiveringsplicht *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt

hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 23 november 2017 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Onafgebroken verblijf sedert 2009;
- Integratie;
- Psychologisch trauma bij terugkeer;
- Geen onderdak of mogelijkheid tot menswaardig bestaan in Servië;
- Geheel van de elementen;
- Lopende procedure 9ter;
- Positieve beslissing in gelijkaardige dossiers;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Privé- en familielevens in België: (klein)kinderen en grote vrienden- en kennissenkring;
- Artikel 9 Kinderrechtenverdrag: recht op contact met (klein)kinderen;
- De gevoerde regularisatiepraktijk;
- Blanco strafregister.

Verder in de aanvraag van 23 november 2017 halen de verzoekende partijen de volgende elementen aan om de gegrondheid van hun aanvraag aan te tonen en als redenen voor regularisatie:

- Langdurig verblijf;
- Integratie;
- Humanitaire redenen;
- De verzoekende partijen spreken Nederlands;
- Band met Belg en België: dochter bezit de Belgische nationaliteit;
- Affectieve-, sociale- en economische belangen in België

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

Zo betogen de verzoekende partijen dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking en dat dit ervoor zorgt dat een verwijdering uit België als inhumaan beschouwd moet worden. Zij houden aldus vol dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de integratie van de verzoekende partijen het volgende gemotiveerd:

“Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun integratie niettegenstaande zij beweren sinds 2009 in België te verblijven.

[...]

Met betrekking tot hun sociale, affectieve en economische leven leggen betrokkenen geen enkel stuk voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).”

De verzoekende partijen gaan niet in op deze motieven. Zij herhalen enkel de reeds bij de aanvraag ingeroepen elementen. Zij voegen aan hun verzoekschrift wel enkele verklaringen van derden toe (stuk 5). Volgens de verzoekende partijen gaat het om verklaringen van buurtbewoners, vrienden en kennissen. Zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing, alsook uit het administratief dossier, hebben de verzoekende partijen bij hun aanvraag geen (begin van) bewijs neergelegd. Door in hun verzoekschrift de reeds ingeroepen elementen te herhalen en tevens stukken neer te leggen, wensen de verzoekende partijen een nieuwe beoordeling te bekomen. Het komt echter niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten of stukken te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag te onderzoeken.

Wat betreft het ingeroepen gezinsleven, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter [M.E.] (R.R. [...]) de Belgische nationaliteit heeft en dat hun zoon [M.F.] (R.R. [...]) in het bezit is van onbeperkt verblijfsrecht en dat zij drie kleinkinderen hebben met de Belgische nationaliteit. Echter, het feit dat hun dochter de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat hun zoon legaal in België verblijft en dat hun drie kinderen eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in hun achtjarig verblijf hier het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen hebben, dat hun dochter [M.E.] over de Belgische nationaliteit beschikt en hun zoon [M.F.] over een F-kaart en dat hun drie kleinkinderen eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken. Zij beroepen zich op hun privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het loutere feit dat zij samenwonen met hun meerderjarige zoon en diens gezin vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere vaststelling dat betrokkenen op hetzelfde adres wonen. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zorgen nodig hebben, noch dat deze door hun zoon verstrekt worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs. Dit geldt eveneens met betrekking tot hun relatie met hun kleinkinderen. Betrokkenen dienen aan te tonen dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013).

[...]

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen verwijzen uitdrukkelijk naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (met name artikel 9) en de heersende Europese rechtspraak hieromtrent en wijzen er op dat dit bij analogie toegepast kan worden op het effectieve contact met hun kleinkinderen. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen, ongeacht of dit verdrag ook van toepassing is op de effectieve contacten met hun kleinkinderen."

De verzoekende partijen gaan nogmaals niet in op de gebruikte motieven. Zij houden vol dat hun familiebanden voldoende hecht zijn om als buitengewone omstandigheid beschouwd te worden. Zij gaan aldus volledig voorbij aan de uitgebreide belangenafweging die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gemaakt en aan het feit dat het gaat om een tijdelijke terugkeer die geen

schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Er dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partijen niet aantonen dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Hetzelfde kan gezegd worden van de andere elementen die de verzoekende partijen louter herhalen in hun verzoekschrift, namelijk de integratie, het langdurig verblijf in België, het gebrek aan banden met het land van herkomst en de medische problemen van de tweede verzoekende partij. Op elk van deze – reeds door de verzoekende partijen in de aanvraag ingeroepen – elementen werd uitgebreid geantwoord in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen tonen met hun kritiek enkel aan dat zij het niet eens zijn met deze beoordeling, doch laten na om deze motieven concreet te betwisten, laat staan te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat alle elementen gezamenlijk beoordeeld dienen te worden, dient erop gewezen te worden dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet afgeleid kan worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden, anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar de omzendbrief van 19 februari 2003, daar deze handelt over oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat omzendbrieven aan administratieve overheden zijn gericht en enkel richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Omzendbrieven kunnen dan ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren, nu deze in beginsel geen verordenend karakter hebben (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.4.2. Wat betreft de bestreden bevelen houdt het nazicht van de materiële motiveringsplicht *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partijen van deze bepaling de schending aanvoeren.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt immers dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partijen en met name hetgeen bepaald wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van

het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet enkel dient te verwijzen naar het feit dat zij het land moeten verlaten omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of visum, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook alle andere relevante stukken inzake de integratie, het gezinsleven en de medische gegevens van de verzoekende partijen moet “opvragen” en hiermee rekening moet houden.

De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd dat *in casu* in de bestreden bevelen niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er blijkt immers dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag van 23 november 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, namelijk de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing en de bestreden bevelen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris werd genomen, is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake de integratie en het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden dat zij geen kennis hebben van de beslissing waarbij de aanvraag van 23 november 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, daar zij het aangewezen vonden om in eenzelfde verzoekschrift beroep aan te tekenen tegen de drie huidige bestreden beslissingen, gelet op de onderlinge samenhang.

De verzoekende partijen laten na om op deze elementen verder in te gaan, zoals blijkt uit punt 2.1.4.1. van dit arrest. Zij tonen met hun kritiek niet aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met hun persoonlijke omstandigheden en met hun gezinsleven. Door louter opnieuw te wijzen op het ‘gezinsleven’ van de verzoekende partijen met hun kinderen en kleinkinderen, weerleggen zij de uitgebreide belangenafweging niet die in de eerste bestreden beslissing gemaakt is. Zij maken tevens niet aannemelijk dat de in de eerste bestreden beslissing gebruikte motieven omtrent het gezinsleven absoluut volledig overgenomen dienden te worden in de bestreden bevelen. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht vereist. Deze bepaling vereist enkel dat er (afdoende) rekening wordt gehouden met bepaalde elementen voor het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Wat betreft de gezondheidssituatie dient er vooreerst gewezen te worden op het feit dat in de bestreden bevelen het volgende is opgenomen: *“Betrokkene diende een aanvraag 9ter op 14.05.2009 en op 29.05.2013. Deze aanvragen werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017”*. Aldus blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de medische problematiek van de tweede verzoekende partij. Tevens dient er opnieuw verwezen te worden naar de motieven die werden opgenomen in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkenen beroepen zich op hun lopende aanvraag 9ter als buitengewone omstandigheid en halen aan dat hun recht op een menswaardig bestaan omwille van medische reden in het gedrang zou komen. Mevrouw zou hierdoor namelijk haar behandeling stop moeten zetten wat haar toestand zou verergeren en een zwaar risico zou inhouden voor haar leven en fysieke integriteit. Ter staving hiervan leggen betrokkenen een medisch attest d.d. 23.11.2017 voor. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen drie aanvragen 9ter indienden op basis van de medische problematiek van betrokkene. De aanvragen ingediend op 14.05.2009 en 29.05.2013 werden ongegrond afgesloten op datum van 11.10.2017 en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. De laatste aanvraag 9ter ingediend op 23.11.2017 werd onontvankelijk afgesloten op 21.12.2017 omdat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden in de vorige aanvragen. Het door betrokkenen voorgelegde medisch attest d.d. 23.11.2017 werd eveneens voorgelegd bij deze laatste aanvraag 9ter. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis aldus geen nieuwe elementen voor. Bovendien is er in het voorgelegde attest nergens sprake van dat een reis*

afgeraden wordt of dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden."

De verzoekende partijen gaan niet in op deze motieven en blijven volhouden dat er geen rekening is gehouden met de medische problematiek, hoewel de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Met dergelijke vage kritiek tonen de verzoekende partijen niet aan dat er onvoldoende rekening is gehouden met de medische problemen van de tweede verzoekende partij, noch tonen zij aan dat de gebruikte motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwisten de verzoekende partijen niet dat zij langer dan toegestaan op het grondgebied verblijven. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden bevelen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.5. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad het volgende aangaande de voorgehouden schending van de hoorplicht.

In de mate dat de verzoekende partijen zich beroepen op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partijen kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

In casu wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Een dergelijke beslissing geeft echter op geen enkele wijze uitvoering aan het Unierecht daar zij werd getroffen op grond van een louter nationale wetgeving. De verzoekende partijen kunnen zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Voor zover de verzoekende partijen zich voor de eerste bestreden beslissing beroepen op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad op het volgende. De Raad merkt op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing, een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, vloeit voort uit de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (*cf.* RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). Bovendien dient erop gewezen te worden dat de eerste bestreden beslissing is gestoeld op de elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben aangehaald. Zij hebben aldus de mogelijkheid gekregen om al hun standpunten ten volle uiteen te

zetten. Zij laten ook na om in het verzoekschrift verder te concretiseren welke andere elementen zij nog zouden hebben ingeroepen, indien zij nog zouden zijn gehoord.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht ten aanzien van de bestreden bevelen, wijst de Raad op het volgende.

De bestreden bevelen werden de verzoekende partijen opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partijen ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De Raad wijst erop dat in de arresten *Sophie Mukarubega* en *Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat *“de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 23 november 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en dat voornoemde aanvraag op 27 augustus 2018, *i.e.* dezelfde dag als de dag waarop de beslissingen tot afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten genomen werden, onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partijen, naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, ruimschoots de gelegenheid hebben gehad alle nuttige informatie betreffende hun gezinsleven en de medische problemen te verschaffen aan de gemachtigde van de staatssecretaris en waarop de gemachtigde van de staatssecretaris geantwoord heeft in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf, kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris overgving tot het nemen van de bestreden bevelen – andermaal hadden moeten worden gehoord.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen geen schending aan van de hoorplicht. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.7. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld tegen één van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS